

Iz Libelič na spodnjem Koroškem 24. okt. —

Danes vam, ljube „Novice“, nimam nič veselega naznaniti. Znano je, da vsako leto veliko Lahov v slovenske in nemške kraje zavoljo dela pride. Je kdo v vigredi v Belaku bil, je gotovo vidil, da so v celih rajdah v tuje kraje popotovali si kruha služiti. Ni ga skoraj kraja, kjer bi se Lah ne najdel; soseben po opekarnicah in pri zidarjih. Ljudje jih tudi radi na delo jemljejo, ker naglo in lepo delajo. Da pa je včasih kak Lah muhast in rad v svoj žep stlači, kar njegovega ni, menda tudi vsak vé; zato se večkrat sliši od roparij in umorov, ki se jih udeležujejo. Al žalibog! v našem kraju se je 20. dan t. ravno nasprotno zgodilo. Ta dan potuje skoz Labod neki Lah s 3 majhnimi sinii v svojo domovino, potem ko so si v neki opekarnici na Štajarskem nekaj zaslužili. Prenočijo pred tergom pri „križevem dvoru“. Bilo je neki v gostivnici še družih ljudi, od katerih se nič posebno lepega ne govori. Lah plača že zvečer, kar je s svojimi otroci zavžil, ter se drugo jutro na vse zgodaj na pot podá. Komaj pride po poštni cesti pol ure deleč od Laboda, ko trije razbojniki iz gošave na-nj planejo in dnarja terjajo. Bilo je ravno ob štirih zjutraj. Ko oče vidi, da se s svojimi otroci braniti ne more, koj roparjem svoj in svojih sinkov zaslužek — 150 gold. — dá. Razbojniki s tem še nezadovoljni začno reveže neusmiljeno pretepati in celó z nožem jih razmesarjati; poslednjič so jih hotli v Dravo pometati; al ropotanje bližnjih vozov trinoge odžene. Da bi jih pač kmali zajeli in pravici izročili!

T. M. Štantetov.

Iz Ljubljane. Čeravno v našem mestu za navadno ni dosti političnega življenja, so vendar poslednji cesarski razglasi, kateri so oklicali vladne prenauredbe, nekako zdramili vse, katerim je mar za državne in deželne zadeve našega cesarstva. Da pa omenjeni oklici niso izbudili posebnega hrupa kakor v nekterih mestih, v katerih so napravili osvečavo in druge slovesnosti, izvira menda odtod, da Krajci so praktičen narod, kateri pri vsaki novini čaka, kaj bo djansko iz nje; ukati je potlej čas. Za tega voljo menda tudi še nismo dobili nobenega pisma iz dežele, ki nam bi povedal, kako so sprejeli oklic novih uredb; vse je tiho in molči. Tega sicer nihče, kdor ni prenapetih misel, ne tají, da je 20. oktober začetek nove boljše dôle; al vsak tudi vé, da je le začetek in nič več kakor začetek, ki ima do tečnega razvitka še dolgo dolgo pot. Nekatere je izperva osupnilo tudi to, da niso vseh avstrijskih narodov doletéle enake pravice; Bog obvari, da bi junaškim Ogrom ali našim jugoslovanskim bratom za to zavidni bili, kar so odveč dobili memo družih narodov avstrijskih; al radi bi sedeli ž njimi vred pri eni mizi; kar je njim pravo, je nam drago. — Opravilstvo našega c. k. deželnega poglavarstva v Ljubljani je še podaljšano, pa za koliko časa, se ne vé. — „Pozor“, ki nam dohaja iz Zagreba, se tako verlo obnaša, da ga vsaki dan željno pričakujemo. Imenitno nalogo ima v težavnem času. Bog daj srečo!

Iz Ljubljane. H-k. „Novice“ so že na vse strani si obširno dokazati prizadevale, kako živo potrebno je, slovenski jezik v kancelijah vpeljati. Te dni se je ta potreba pri c. k. mestni sodni tako očitno pokazala, da bi mogel slednji slep in gluhi biti, da bi je ne spoznal. Nek kmet iz ljubljanske okolice je podal namreč imenovani sodni nemško pisano tožbo zoper svojega soseda, kateri je brez njegovega privoljenja svoj svinjak na njegov svet postavil. Al tožbo moža, ki ne ume čerkice nemškega, je menda pisal fante, ki je pač znal nemško pisati, gotovo pa ne govoriti, ker je ravno narobe zapisal „s privoljenjem“ namesti „brez privoljenja“. In ta nevednost — zmota se ne more imenovati — je prizadjala poštnemu kmetu štempelj, čas in — da s svojo tožbo nič ni opravil!!

Domočutstvo.

Tiha luna jasno sije,
Duh moj misli na svoj dom,
Serce zanj - ga strastno bije,
Bog zna, kdaj ga vidil bom;
Vmes so hribje in doline,
Vmes šumenje bistrih rek;
Daleč, daleč so planine,
Daleč Save je iztek.

Starše, brate, sestre mile
Lunini obsija svit,
Mi pošilja žare obile,
Al Triglav mi je zakrit!
V luni na obnebi snide
Moj in mojih se ozir,
Zdihljaj mi iz ust uide,
V serce se ne verne mir.

Mnogo znancov že gomila
Tiho krije davno let;
Vzela mi jih smert nemila,
Ki so bili maja cvet.
Morda blede je že lice
Otea ali matere,
Čuje glas se nočne ptice,
Kjer moj oče, mati spé!

V duhu se blišče zidovi,
Žal tihotnih mi nasprot,
Blagi vejejo vetrovi
Med spominki ranjcih tod.
Morda bratca alj sestrice
Na gomili raste mah;
Mlade veje žalostnice
Čez pobešajo se plah.

Ko imel bi perutnice,
Dvignil tje bi zdaj se koj,
Da pretakal bi solzice
Vroče tam za njih pokoj.
Al, kjer tekla mi zibela,
Daleč je predragi kraj;
Doba prvih let vesela
Več ne pride vekomaj.

Srečna zemlja mi domača!
Drag mi zmir je tvoj spomin,
K tebi serce se obrača
Sred težav in bolečin,
Sred radostnega veselja,
Ko se luna mi blišči;
Biti mi je serčna želja,
V krilu tvojem slednje dni!

Glej! obsija svit me lune,
Lice tvoje se smehlja,
Milo glas doní mi strune
Zraven petja vbranega.
Čez obraz pa tvoj se joče.
Joče moje se sercé;
Struna glasno peti noče,
Tvoje rane jo skelé!

Nožarjev.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Iz Dunaja. — Postava za zastopništvo štajarske dežele je že oklicana z opombo, naj se pridno pripravlja vse, da se bo mogel kmali začeti deželni zbor. Deželni zbor bo obstal iz 42 poslancov; 6 jih ima biti duhovnega stanu, 8 iz žlahne štajarske gospóde, 4 iz velikih zemljišnih posestnikov (žlahnikov ali nežlahnikov), ki plačujejo najmanj 200 gold. davka, 10 poslancov iz mest, 12 poslancov iz vseh drugih sosesk na deželi (na kmetih), ki pa morajo saj toliko zemlje v posesti imeti, da plačajo najmanj 30 gold. davka od svojega ležečega posestva, 2 poslanca pa pošljete še kupčijske in obertnijske zbornici v Gradcu in Leobnu. Predsednika deželnega zbora, ki se imenuje deželni kapitan, izvoli cesar sam. Zbor se ima za navadno sklicati vsako leto enkrat, ako cesar drugač ne odloči, in sicer v Gradec. Poslanec deželnega zbora mora zraven tega, da ima gori imenovane lastnosti, biti avstrijsk državlján, mora popolnoma uživati vse državljanske pravice in najmanj 30 let star biti. Kdor je zavoljo kakega hudodelstva ali pregreška iz dobičkarije ali zavoljo kakega prestopka javne čudorednosti obsojen ali le zavolj nedostnih dokazov izpušen bil itd., nima pravice, ne poslanca voliti ne sam za poslanca izvoljen biti. Mestni poslanci morajo verh vsega še biti odborniki mestne županije; poslanci iz drugih sosesk na deželi (na kmetih) morajo v tisti okolici, kjer volijo, imeti svoje posestvo in imeti vse lastnosti izvoljenim biti za odbornika županije. Opravilstvo poslanca v deželnem zboru terpi 6 let. Kteri poslanec ima za čas, dokler zbor terpi, iz deželnega zaklada povračilo svojih stroškov dobiti in koliko, to določi deželni zbor. Poslanci obljubijo namesto prisega deželnemu kapitanu, da bojo zvesti in pokorni cesarju in vestno spolnovali svoje dolžnosti. Za opravljanje opravil deželnega zbora se bo izvolil odbor deželnega zbora. Deželni zbor ima pravico, v prid deželi razodeti želje in pritožbe, in cesarju poslati prošnje ali naravnost ali po deželnem poglavarju; on nasvetuje izmed sebe može, ki naj se izvolijo za državne